

sig. Det er beklageligt, hver gang det sker, men jeg kan ikke tilslutte mig opfattelsen af, at Finanstilsynet vader fra den ene fejltagelse til den anden; det er vildt overdrevet, må jeg sige. Men når der er begået fejl, skal man lære af dem og selvfølgelig forsøge at få rettet dem op, og deraf også åbenheden over for en undersøgelse.

Tavshedsbestemmelserne kan man vurdere forskelligt, og hr. Frank Aaen adskilte sig i hvert fald fra andre ordførere. Jeg vil gerne sige, at jeg mener, at der her klart må findes en balancegang. Vi kan ikke udsætte private kunder, hverken enkeltpersoner eller virksomheder, for, at deres bankforhold osv. skal flagre frit nogen som helst steder. Omvendt er det helt rimeligt, at et folketingsudvalg, der i givet fald skal tage stilling til dispositioner i forbindelse med et eller andet, som måske involverer offentlige midler, selvfølgelig skal have de nødvendige oplysninger, så man kan træffe den rigtige beslutning. Vi trænger til en afklaring og en styrkelse af folketingsudvalgets muligheder her.

Det er den anden side af sagen.

Jeg skal sige til sidst, at det er regeringens klare opfattelse, at så vidt det overhovedet er muligt, er det banksektoren selv, der skal klare de problemer, der opstår. Jeg tror ikke, der er nogen – jeg har i hvert fald ikke hørt det i Erhvervsudvalget tidligere – som ønsker, at det offentlige skal stå parat med penge-kassen, hver gang der er et eller andet, der går galt. Derfor må man selvfølgelig også være opmærksom på, at man giver den private sektor de rigtige betingelser for at gribe ind, herunder de skattemuligheder, der skal til. Under den synsvinkel ser jeg også skattefriheden for indskydergarantifonden, for hvorfor i alverden skulle man give det dobbelte tilskud bare for at kunne betale skatten? Det kan ikke være fornuftigt. Hvis vi er enige om, at den private sektor selv bør ordne problemerne, så vidt det overhovedet er muligt, må vi også være parat til at give mulighed for, at den overhovedet vil gøre det, og det mener jeg også er denne berømmelige balancegang.

Jeg vil godt takke for tilslutningen til lovforslaget, og jeg ser frem til udvalgsbehandlingen, hvor vi forhåbentlig kan få en bred og rimelig pragmatisk debat om de forskellige punkter i forslaget. Er der et enkelt punkt, som man mener kommer for meget i karambolage med den undersøgelse, der nu sættes i værk, og som løber tidsmæssigt parallelt med udvalgsbehandlingen, venter vi med det; den åbning vil jeg meget gerne give udvalget. Men omvendt mener jeg faktisk, at det er en række temmelig

gode forslag, og jo flere af dem, der kan vedtages inden sommerferien, jo bedre tror jeg det bliver for hele sektoren og ikke mindst for de bestyrelsesmedlemmer, der sidder rundt omkring.

En sidste bemærkning om de offentlige repræsentanter. Hr. Kjeld Rahbæk Møller sagde, at vi jo alle ved, at de klarer det så dårligt, eller hvordan formuleringen nu var. Men ved vi nu det? Det er jeg faktisk ikke overbevist om. Det kan være rigtigt, at de offentlige repræsentanter ikke har kunnet forhindre et bankkrak i tide. Men hvem har så kunnet det? Det har den øvrige bestyrelse heller ikke, det har revisionen heller ikke, det har direktionen heller ikke, og det har Finanstilsynet i visse tilfælde heller ikke.

Lad os nu ikke bare slå fast, at offentlige repræsentanter ikke duer til en dyt og ingenting kan. Jeg synes, der er megen sund fornuft i, at der ligesom i kommunalbestyrelser og alle mulige andre steder sidder nogle offentlige repræsentanter – også politikere – som selvfølgelig skal have en vis indsigt eller i hvert fald skal se at opnå den. Men jeg synes ikke, vi skal diskvalificere politikerne i den forbindelse; det mener jeg faktisk ikke er særlig rimeligt.

Pia Larsen (V):

Ministeren lød, som om ministeren er bekymret for, at der skulle være en ny bankkrise på vej, og at det haster så meget.

I relation til den del af forslaget, der vedrører banker og sparekasser og Finanstilsynet, talte ministeren om, at der skulle være bedre redskaber for bestyrelsen, og det kan jeg da ikke være uenig i. Men til gengæld vil jeg sige, at hvis det skulle gå galt, inden lovforslaget er vedtaget, og hvis Venstre skulle have været med til at forhale vedtagelsen, vil vi altså ikke til den tid beskyldes for, at det er vores skyld, at bestyrelserne ikke har haft bedre redskaber. Vi mener faktisk, at bestyrelserne allerede nu har ganske gode redskaber, og at det godt kan lade sig gøre.

Jeg synes også, vi herindefra bør sende det signal, at vi har noteret os, at det generelt går bedre for pengeinstitutbranchen, og at der derfor ikke burde være nogen kriser på vej.

Kirsten Jacobsen (FP):

Ministeren sagde, at når det gik galt, var det hensættelserne, det gik galt med, og deri er jeg enig med ministeren. Men ministeren drog også den konklusion, at så kunne der jo ikke ske noget ved, at man gav Finanstilsynet beføjelse til at kræve ekstraordinære eller særlig store hen-